

Zase sa na mňa pozerá. Tými svojimi bledomodrými psími očami. Ale ja jej nenaletím. Po druhý raz už nie. Raz mi stačilo. Raz sa už tak tie bledomodré psie oči na mňa pozerali. Plné nevinnosti, dobroty, oči anjela. A ja som im naletela. Vraj oči anjela. Prečo? Prečo musí mať anjel práve takéto oči? Oči, ktoré keď sa na niekoho pozrú a preniknú až do hĺbky jeho duše, roztopia aj to málo, čo tam má? No nie u mňa. Cezo mňa sa už nikdy nedostanú. Nechcela som to. Naozaj. Sama si za to môže. Prečo len musela byť taká? Taká..... zlá? A práve ku mne?

Boli sme šiestačky. Konečne skončili prázdniny a my sme sa po dvoch dlhých úmorných mesiacoch opäť videli.

V tom som ich zbadala. Omnoho menšie, no stále rovnako prenikavo modré psie oči anjela, ktoré ma presne ako teraz prebodávali až do kraja mojej duše svojím pohľadom. Usmiala som sa na ne. Boli tu nové. Opustene sedeli v prvej lavici rovno pred katedrou. Pozrela som sa na spolužiačky, ktoré však evidentne nič okrem svojej "vážnej" debaty nezaujímalo. Buchla som do nich. Konečne ma začali brať na vedomie. Kývnutím hlavy som ukázala na ňu. Na dievča, so psími bledomodrými očami prebodávajúce už nie len mňa, ale aj moje spolužiačky pohľadom. Usmiala som sa na ňu znova a pobrala som sa smerom k nej. Bolo mi to trápne prísť ku nej a povedať: „Ahoj, Som Betka. A ty sa ako voláš?“ Ale čo som mala robiť? Baby sa do zoznamovania očividne veľmi nehrnuli, lepší spôsob ma nenapadol a tie jej oči som už ďalej nemohla zniest'. Pevne som verila, že to pochopí. Že pochopí, že nie som práve zoznamovací typ.

Na moje prekvapenie to zobrala dobre a hneď sa aj začala s nami rozprávať. Baby si ju ihneď obľúbili. A ja tak isto. Ved' kto nie. Bola vtipná, krásna, múdra a tie oči. Milé, láskavé, úprimné, môže byť v nich niečo zlé? Môže. A ešte čo. Bola u nás ani nie pol roka, keď sa to stalo. To, na čo nikdy v živote nezabudnem. Na jej oči. V tých očiach nebolo nič z toho, čo som si doteraz myslela. V tých očiach bola čistá nenávisť. Nenávisť, ktorá sa mi priam smiala do tváre, keď to robila.

Bola veľká prestávka, deň pred prázdninami a my sme ako vždy sedeli na lavičke a rozprávali sa. Ukecaná päťka. Od začiatku roku nám už nikto inak ani nepovedal. Vedeli sme prekecať celé prestávky a to iba o takom čajovom vrecku. Cez hodiny sme si zase posielali lístočky a smiali sa.

No a presne takýto lístoček mi prišiel aj v ten deň. Príd' na ihrisko. Musím ti niečo povedať. Uznávam. Bola to z časti aj moja chyba. Keď som vedela, že sa to nesmie, nemala som to robiť. Ale ja som jej verila. Slepó.

Nenápadne som sa vykradla na ihrisko a čakala. Nechápala som, kde toľko trčí. Už som sa chcela pomaly vrátiť, keď som ju konečne zbadala. Rýchlo sa ku mne spoza rohu približovala.

„Môžeš mi to prosím ťa schovať?“ podala mi do ruky zabalený balíček a pozrela sa na mňa svojimi psími očami.

„Ale nikomu o tom nehovor.“ Udivene som sa na ňu a potom na to, čo mi strčila do ruky pozrela. Bola to malá škatuľka. No čo je v nej som nevidela, keďže siahnutím na ruku mi jasne dala najavo, nech to nerobím. Dobré. Ved' chvíľu to predsa vo svojej skrinke nechaj

môžem. Rýchlo sme sa vrátili späť do triedy a užívali si spolu so spolužiačkami posledné dni pred Vianocami.

Prázdniny ubehli ako voda. Svoje lyžiarske schopnosti som si zlepšila z C na B+ a do školy sa vrátila len s jednou modrinou na zápästí. Priznám sa, školy som sa nevedela dočkať. Tešila som sa na spolužiačky a na našu Ukecanú päťku. No príchod nebol až taký ružový, ako som si predstavovala. Hneď medzi dverami ma zastavila riaditeľka. Áno. Mňa. Vôbec som ničomu nerozumela. Chcela vidieť moju skrinku. Nechápala som, čo ju na nej zaujíma. Je pravda, že som si telesnú zabudla pred prázdninami zobrať domov na vypratie, ale tým by sa riaditeľka rozhodne nezapodievala. Chtiac - nechtiac som otvorila svoju skrinku, z ktorej sa na mňa od ucha k uchu usmieval balíček. Riaditeľka zrejme vedela, po čom ide. Po ňom. Po balíčku, ku ktorému som sa ja dostala len náhodou. Bola to moja prvá návšteva u riaditeľky sprevádzaná nechápavými výkrikmi spolužiakov a nenávisným pohľadom bledomodrých očí anjela. Moja snaha vysvetliť, že k balíčku som sa dostala len náhodou a ani neviem, čo je vnútri, bola márna. Nikto mi neveril. Nikto nechcel uveriť tomu, že to všetko je iba náhoda. Alebo? Nebola to náhoda? Naozaj sa to malo objaviť práve v mojej skrinke? Spomenula som si na pohľad, ktorým sa na mňa pozerala, keď som išla do riaditeľne. Ale prečo? Prečo práve ja? Sedela som v riaditeľni, počúvala nezmyselné obvinenia a nebola sa schopná brániť. Nič som nechápala. Bledomodré psie oči anjela. Poznáte ich? Lebo ja nie.

Skončilo sa to zníženou známkou zo správania, no mne to bolo jedno. Prišla som totiž o všetky svoje kamarátky. Ako? Jednoducho. Poznali iba jednu stranu príbehu. Tú, falošnú. A to im stačilo. Poznala som baby, ktoré ma mali rady a verili mi. Kedysi.

Do konca roka sa stala mojou najlepšou kamarátkou kniha. Z Ukecanej päťky sa stala Ukecaná štvorka a ja som si založila vlastný klub. Mlčanie jahniat.

Nadišli prázdniny. Nevedela som, či sa mám tešiť. Cez školský rok ma rozptyľovalo aspoň učenie. A teraz? Smejúce sa spolužiačky pod oknom? Geniálne. Ale ja to nedovolím. Aj keby sa so mnou nerozprávali do konca života nedovolím, aby nepoznali pravdu. Musia ju vedieť. Musia poznať aj druhú stranu príbehu. Tú pravú, tú, ktorá bola ešte pred tým, ako sa to všetko stalo. A tak som im ju povedala. Bolo mi jedno, že si budú myslieť o mne, že som blázon. Nech kludne som. Ale blázon, ktorý neklame. S plačom v očiach som sa na ne pozrela. Ešte stále tam boli. Ešte stále tam v tichu stáli zahľadené do zeme. Zrazu ma niekto chytil za ruku. Obzrela som sa. Niekedy je byť bláznom dobré. Aspoň vtedy, keď to stojí za to.

A tak tu teraz sedím a nevnímam ju. Jednoducho mi je jedno, že existuje, sedí tu, je súčasťou našej triedy a deň čo deň sa na mňa pozerá tými svojimi milými nevinnými bledomodrými psími očami anjela. Je mi to JEDNO. Ja som svoju stranu obrátila. Mala by aj ona. Ale čo ak nemôže? Čo ak jej v tom niečo bráni? Čo ak som to ja? Postavila som sa a pobrala smerom ku nej presne tak, ako pred tromi rokmi. Stále nemôžem uveriť, čo to do mňa vošlo. Som blázon. Ten, ktorý neklame a chce konečne počuť prečo. Prečo práve ja. Prečo práve mňa tak veľmi musela nenávidieť? Ved' práve ja som ju nenechala prvý školský deň sedieť samú, dávala jej odpisovať domáce úlohy a nikdy nič zlé na ňu nepovedala.

Smutne sa na mňa pozrela. Jej vždy bledomodré oči sa zmenili na tmavomodré plné žiaľu a ľútosti.

„Ved' práve. Ty si dokonalá. Dobrá, milá, všetci ťa zbožňujú. Neznášala som ťa za to. Vždy som bola zvyknutá byť tá najlepšia. A teraz? Zrazu si tu bola ty.“ Fakt si o mne toto myslíš?

Ved' ja taká vôbec nie som. Zoznamovať sa neviem, učivo do seba tlačím a dost' často si pripadám ako piate koleso na voze. Ako si môže, prosím pekne, o mne mysliet' toto? Zo zamyslenia ma vytrhol jej hlas.

„Prepáč.“ Ako prosím? Pokazila mi polovicu šiestej triedy, o vysvedčení ani nehovorím. Všetci si o mne mysleli, že som klamár a niektorí aj stále myslia, a ona len tak teraz z ničoho nič povie PREPÁČ???!!!! Udivene som sa na ňu pozerala. Hlavou mi behali nezrozumiteľné slová: klamár, žiarlivosť, mlčanie jahniat, riaditeľka, balíček, blázon, prepáč, dokonalá, umenie zabúdať. Zastavilo sa to. To nedokážem. Nemôžem! Nechcem! Opatrne som sa na ňu pozrela. Bledomodré psie oči plné nešťastia a žiaľu. Kde je tá radosť, čo som mala v nich tak rada? Zadívala som sa do nich. Potichu mi hovorili: Nemusíš zabudnúť. Stačí odpustiť. Nemusíš zabudnúť. Stačí odpustiť. Stačí odpustiť. Odpustiť? A to len tak z ničoho nič? To nezvládnem. Oni si nevedomujú, čo mi spôsobili. Zadívala som sa do nich hlbšie. Prepáč. Ospravedlnili sa. Urobili prvý krok. Teraz je rad na mne. Ale čo ak nechcem zabudnúť? Stačí odpustiť. Stačí odpustiť. Odpustiť? Urobiť druhý krok? Som blázon.

„Ahoj. Som Betka. A ty sa ako voláš?“

Michaela Puriková, 2.B